

»Oh, Pavelč, oh, Pavelč!« je hitel Tilen in se je smejal. »Ti ne veš, Pavelč! Ti še ne veš, da ne pojdem več v mesto? Pavelč, oj, Pavelč! Ti še ne veš!« — In Tilen se je smejal in je pravil kar v eni sapi, kar mu je bil povedal davi oče. No, in Pavelč se je veselil z njim. Pavelč je pasel zdaj mesto Olipca na planini. Še vedno je bil žalosten zaradi bratove nesrečne smrti. A vendar se je veselil s Tilnom in mu je privoščil veselje. Pa sta govorila in še govorila in se veselila. Solnce je sijalo na njiju, in beli snežniki so se jima smehljali. A solnce je sijalo tudi gor na strmo skalovje visoko nad rušjem. Gor je sijalo, kjer je izdihnil nesrečni Olipec. Tam je visela na starem mecesnu bela deščica. A na deščici so bile črne črke, zapisane v spomin pastirčku Olipcu. In solnce je gledalo tiste črke. Beli snežniki so jih gledali, in zelena planina jih je gledala. Gorko je pa dehtelo sem od zelenih obronkov rdeče ravšje, in vseokrog je dihal molk in vonj in mir — veliki zagorski mir...

J. E. Bogomil:

Takile mojstri!

Oh, saj pravim no! Vse bo razbil!«

Tako so se hudovali Marinškova mama nad Jožkom. — »Pa pravi, da bo enkrat ure popravljal! Razbijal in razdiral že, a ne popravljal!«

Jožek je pa stal tačas na skrinji kakor upodobljena žalost, pa se oziral na tla, kamor je padla njegova ljubljena ura... Kako se je veselil, da jo bo nesel Tončkovemu Mihi v popravilo! Kar ni mogel dočakati, da bi prišli oče in jo sneli raz steno. Ko so šli mama v vežo, se je pa kar sam spravil nad uro — — no in sedaj! Ura potrta, mama se kregajo, in kaj šele bo, ko pridejo oče!

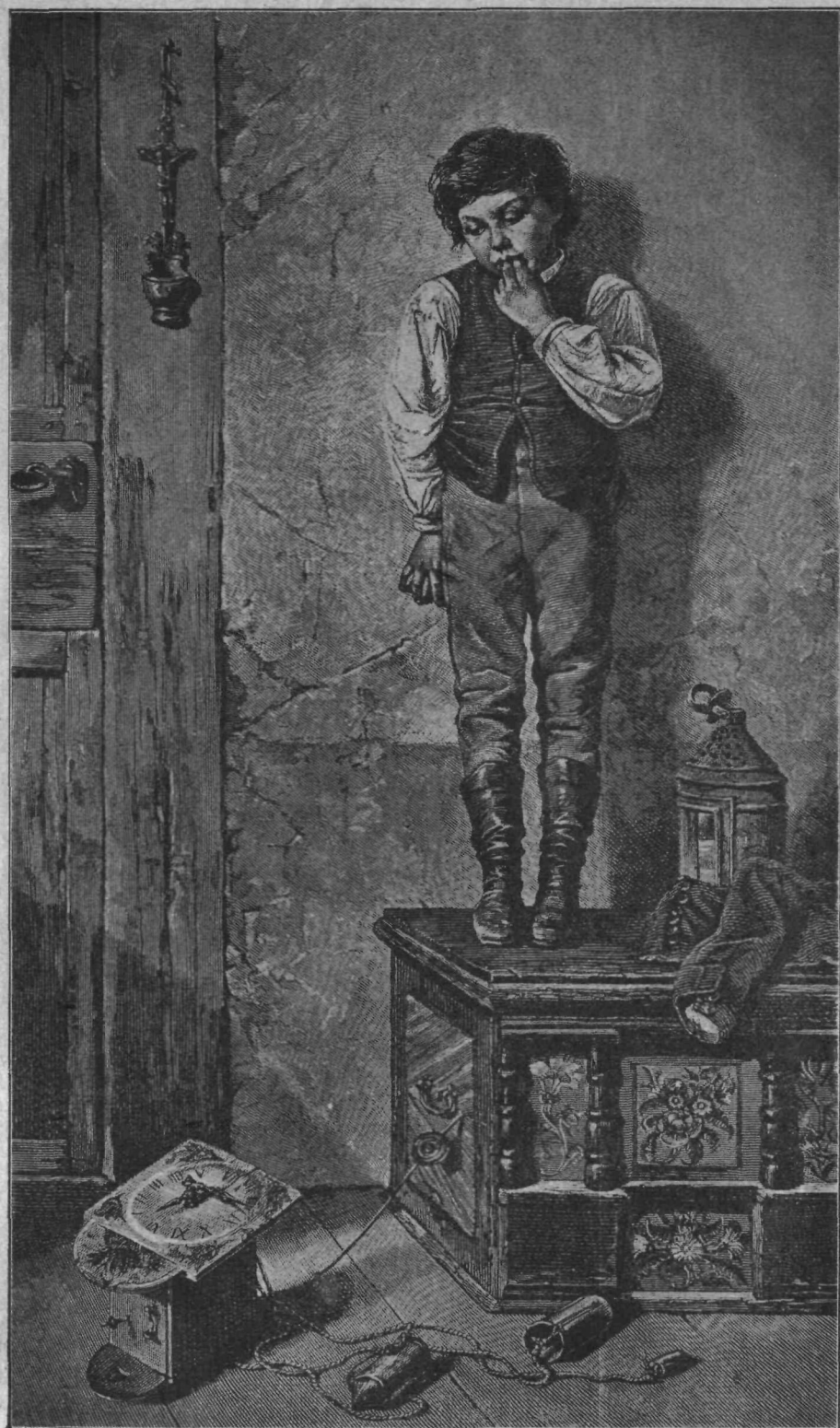
»Neroda nerodna! Doli se mi poberi in nesi jo hitro k Tončkovemu Mihi!«

Mama so bili res srditi, a obenem so hoteli nekoliko prikriti Jožkovo nerodnost pred strogim očetom. Saj so vedeli, da Jožek ni storil te nerodnosti iz hudobije.

Vesel odrine Jožek k Tončkovemu Mihi. Tam bi bil najrajši nočindan, in nočindan bi gledal, kako Miha popravlja ure. O, ko bi tudi on toliko znal, kolikor ve in zna Miha! Ali kar še ni, se lahko še zgodi. Česar Jožek danes še ne zna, bo pa znal čez pet, čez deset let.

Miha vzame v roko Jožkovo bolnico in jo pregleda s strokovnjaškim očesom.

»O, ni nič hudega! To bomo kmalu popravili. Takoj jo bova vzela v roke, da boš videl, kako se ta reč popravlja.«

Takile mojstri!

Miha je vzel uro »narazen«, Jožek je pa gledal. Njegov obraz je bil zopet jasen. Misli njegove so pa splavale daleč v prihodnost, ko bo tudi on tak mojster kakor je danes Tončkov Miha. Miha mu pa prerokuje: »Vidiš, Jožek! Nekaj se boš že naučil pri meni. Potem boš šel pa še drugam. V mesto boš šel. Tam boš videl, kako delajo. Potem boš pa lahko namesto mene delal in popravljaj ure. Jaz ne bom več dolgo — star sem in bolehen.«

Obema urarjema so se posvetile oči. Miha se je skoroda poslavljajal od svojega ljubljenega opravila; Jožek je pa gledal v jasno bodočnost, kako bo enkrat res mojster.

Pridnemu sotrudniku v čast!

Preden završimo ta letnik, se nam zdi primerno, da se spomnimo v njem šestdesetletnice rojstva, ki jo je obhajal v tem letu nekdanji marljivi sotrudnik »Vrtčev«, pesnik Fran Krek. Naj mu bo ta spomin skromen znak hvalnosti za lepi venec pesmi, ki jih je v letih 1876.—1896. po »Vrtcu« poklonil naši mladini.

Pesnik Fran Krek je bratranec našega prezgodaj odišlega veljaka dr. Jan. Ev. Kreka. Rojen je bil v Selcih nad Škofjo Loko dne 9. aprila l. 1858. Oče mu je bil polzemljak Janez Krek, mati pa Marija r. Peternel, sorodnica nedavno umrlega kobaridskega dekana Jurija Peternel. L. 1868. je spravil tedanji selški kapelan Valentin Bernard Blažónovega Francka v škofjeloško šolo. L. 1871. je vstopil Fran Krek v Kranju v latinske šole. L. 1875. je bil sprejet, ker je odlično študiral, kot petošolec v Alojznico v Ljubljani. Ondi je potem dovršil višjo gimnazijo. L. 1879. je vstopil v ljubljansko duhovsko semenišče; l. 1882. pa zapel novo mašo v Selcih. Eno leto je potem bival kot prefekt v Alojznici, potem pa kapelanoval tri leta v Žireh, dve leti v Košani, dve leti v Cirknici in šest let v Cerkljah na Gorenjskem. Od leta 1896. — torej že nad 22 let — pa župnikuje na Vranji peči nad Kamnikom. V oddaljeni samoti se rad spominja srečnih dni, ko mu je bila mladinska pesem vir vse sreče na svetu.

Pesnikovati je jel Fran Krek kot petošolec za »Domače vaje« v Alojznici. Njegov hišni tovariš, po šolah eno leto starejši Danilo Majaron — danes odličen odvetnik v Ljubljani — ondaj pa zelo vnet pripovednik in sotrudnik »Vrtčev«, ga je nekoč pobodril, naj objavi svoje prvence v »Vrtcu«. Krek jih je bojazljivo izročil uredniku Iv. Tomšiču. Prvo in tretjo pesmico (»Iz dežja pod kap« in »Mladini«) mu je tedanji slovstvenik Fran